

Arrest

nr. 107 430 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Rolf WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 januari 2013 vraagt de verzoekende partij asiel aan in het Rijk.

1.2. Op 30 januari 2013 beslist de verwerende partij tot de weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, dewelke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit K. (Macedonië) en bent u Macedonisch staatsburger. U werd geboren met een open gehemelte. Na uw geboorte werd al een eerste operatie uitgevoerd. Die operatie zorgde er echter niet voor dat uw medisch probleem volledig opgelost werd. Door uw aandoening had u moeite om u verstaanbaar te maken. U kon in Macedonië terecht bij verschillende dokters en specialisten. In 2012 onderging u een nieuwe operatie. U kreeg ook

een beugel. Dit alles volstond evenwel niet om uw spraakprobleem op te lossen. Hiervoor heeft u een operatie in uw mond en aan uw kaak nodig. De artsen in Macedonië konden u echter niet verder helpen omdat ze niet over de nodige middelen beschikken om die ingrepen uit te voeren. U besloot daarom om op 12 januari 2013 Macedonië te verlaten en naar België te reizen. U had immers gelezen dat men u in Brussel wel zou kunnen helpen met de nodige operaties. Op 15 januari 2013 kwam u aan in België en op 16 januari 2013 vroeg u er asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt in K. op 6 augustus 2010; uw identiteitskaart, uitgereikt in K. op 18 september 2008; een medisch attest waaruit blijkt dat u voor uw problemen opgevolgd werd in het universitair stomatologisch ziekenhuis in Skopje, afdeling orthodontie (waar u een beugel, medicatie en een orthodontische voedingskabel kreeg aangemeten) d.d. 12; maart 2012; en twee medische attesten betreffende uw afspraken in het universitair ziekenhuis voor gezichtschirurgie in Skopje, d.d. 16 januari 2012 en 14 december 2012.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen, indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

U verklaarde Macedonië te hebben verlaten enkel en alleen ten gevolge van uw medische problemen. U bent geboren met een open gehemelte dat nog steeds niet volledig hersteld is en waardoor u moeilijk kan spreken (CGVS, p. 4, 6-7). U haalde geen concrete problemen met andere burgers of met de Macedonische autoriteiten aan (CGVS, p. 4, 7) en verklaarde expliciet geen vrees te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Macedonië (CGVS, p. 7).

Wat betreft uw medische problemen, die u staft met een aantal attesten, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming niet terecht kon voor afdoende hulp bij de Macedonische gezondheidsdiensten. Uit verklaringen blijkt immers dat u in Macedonië bij verschillende dokters en specialisten ging en verschillende ingrepen onderging (CGVS, p. 6). U verklaarde weliswaar dat de artsen u niet verder konden helpen bij gebrek aan medische apparatuur in Macedonië (CGVS, p. 6-7). Dit duidt evenwel, zoals u zelf ook expliciet stelde, niet op een laksheid of onwil van de Macedonische gezondheidszorg om u te helpen (CGVS, p. 7). In verband met uw medische problemen dient te worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen enkel uw identiteit en nationalité die niet ter discussie staan. De medische attesten staven uw gezondheidsproblemen, die evenmin door mij worden betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van *"de regels van behoorlijk bestuur"*.

Zij licht het middel toe als volgt:

"De door her CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

Het GCVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij ernstig ziek is en de Macedonische autoriteiten of dokters geen of onvoldoende hulp kunnen bieden aan verzoeker.

Verzoeker heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn problemen in zijn land van herkomst meegedeeld.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat zijn leven ernstig in gevaar indien verzoeker niet de nodige medische zorgen kan krijgen. Mogelijks willen de dokters hem niet helpen omwille van zijn afkomst.

Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij niet de nodige verzorgen en behandelingen kan krijgen in Macedonië.. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming. In Macedonië zijn er nog steeds veel problemen voor minderheden.

Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn problemen zodat zijn asielaanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoeker ziet zwaar af van de feiten die hij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat het CGVS aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat het CGVS op basis van het feit dat Macedonië een veilig land zou zijn tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker, omdat de medische problemen niet onder de toepassing van het verdrag van Geneve.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de aangehaalde elementen en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoeker nog steeds problemen zijn en men verzoeker onvoldoende help omwille van zijn afkomst en het feit dat verzoeker tot een minderheid behoort.

De asielaanvraag van verzoeker dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en heruit zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor zijn leven.

Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de aangehaalde elementen die het verhaal van verzoeker ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker maar beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Verzoeker zal tevens het nodige doen voor een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij onvoldoende medische verzorging kan genieten in Macedonie.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

Het CGVS gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het CGVS is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

2.1.2. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht ex de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Er moet bovendien worden vastgesteld dat het CGVS haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 30.01.2013 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkeheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het CGVS tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

Het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en het feit dat de aangehaalde redenen niet onder het verdrag van Geneve zouden vallen. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.

De bijgebrachte elementen ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Louter op basis van dit feit stellen dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Tegenpartij stelt dat verzoeker maar een beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten en dokters.

Dit is echter niet mogelijk voor verzoeker aangezien deze hem niet kunnen of willen helpen

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en de vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd.

30.01.2013 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte elementen geen redenen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte elementen van die aard zouden om de asielaanvraag in overweging te nemen.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 30.01.2013 van het CGVS te vernietigen."

2.1.3. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen beoordeeld.

2.1.3.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De verzoekende partij voert dan wel de schending aan van de regels van behoorlijk bestuur, maar verduidelijkt niet welk beginsel de verwerende partij met de voeten zou hebben getreden. Het middel is in die zin onontvankelijk.

Voorts moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar tweede middel wel alludeert op de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, maar daarover geen nadere toelichting geeft. Ook dit middelonderdeel is onontvankelijk.

2.1.3.2. Aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond.

2.1.3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

2.1.4. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië”*

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Macedonië, luidt het als volgt:

“Voor wat betreft FYROM, besluit de Commissaris-generaal als volgt : « Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in FYROM, de mate waarin vervolging of mishandeling in FYROM voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel

57/6/1 van de Vreemdelingenwet, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in FYROM algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn.”

2.1.5. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij dus niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (BS 4 oktober 1953) (hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is *in casu* duidelijk dat de verzoekende partij afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Macedonië en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan de verzoekende partij om met duidelijke en substantiële elementen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, dit in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast *in casu* rust derhalve op de verzoekende partij. Zij kan dan ook niet dienstig opwerpen: “Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat de verzoekende partij geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat de verzoekende partij veilig kan terugkeren.”

2.1.6. In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging wordt genomen omdat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat haar asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien zij duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat de verzoekende partij *in casu* niet doet. Uit de motieven blijkt overduidelijk dat rekening werd gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij aangaande de redenen waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten. Dat de verwerende partij dus zou uitgaan van een algemene situatie zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar haar specifieke geval, zoals de verzoekende partij beweert, is dan ook niet correct. Uit nazicht van het administratief dossier en meer bepaald het gehoorverslag van de verzoekende partij blijkt dat zij haar asielaanvraag steunt op het feit dat zij ten gevolge van een open gehemelte een spraakprobleem heeft en een operatie aan haar kaak en gehemelte nodig heeft om dit op te lossen, maar dat deze operatie in Macedonië niet mogelijk is omdat de Macedonische artsen er niet de nodige middelen voor hebben. Dienaangaande stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij geen concrete problemen met andere burgers of met de Macedonische autoriteiten aanhaalde en expliciet verklaarde geen vrees te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Macedonië, en dat zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie niet terecht kon voor afdoende hulp bij de Macedonische gezondheidsdiensten, nu uit haar verklaringen blijkt dat zij in Macedonië bij verschillende dokters en specialisten verschillende ingrepen onderging. De verzoekende partij ontkent niet dat hij reeds medische hulp kreeg in Macedonië maar stelt dat “Mogelijks de dokters hem niet [willen] helpen omwille van zijn afkomst”, dat “men [hem] onvoldoende helpt omwille van zijn afkomst en het feit dat verzoeker tot een minderheid behoort” en dat het niet mogelijk is beroep te doen op de plaatselijke autoriteiten en dokters “aangezien deze hem niet kunnen of willen helpen.” De Raad stelt vast dat verzoekende partij het houdt op deze blote beweringen, die geen steun vinden in het gehoorverslag en de overige stukken van het administratief dossier, zodat de verwerende partij geenszins kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden. Aldus kon de verwerende partij genoegzaam vaststellen dat de medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.1.7. Ook met betrekking tot de criteria tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet, is de verwerende partij van oordeel dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij hieraan voldoet en stelt zij verder dat zij zich voor de beoordeling van de medische elementen moet richten tot de staatsecretaris om aldaar een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die in een medische regularisatie voorziet. De verzoekende partij gaat volledig voorbij aan dit motief, doch beperkt zich tot het herhalen van haar eerdere verklaringen en stelt verder dat zij “minstens onder de subsidiaire bescherming [valt]”. Met dit argument geeft zij weliswaar te kennen dat zij het niet eens is met de verwerende partij, maar dit volstaat niet om aannemelijk te maken dat de verwerende partij desbetreffend op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier tot haar oordeel is gekomen of dat deze artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet schendt. Meer

nog, waar de verzoekende partij stelt dat zij een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zal indienen van zodra de vereiste medische attesten voorhanden zijn, bevestigt zij impliciet doch zeker hetgeen de verwerende partij reeds in de bestreden beslissing aangaf, met name dat zij voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

2.1.8. Voorts mist een deel van het betoog van verzoekende partij feitelijke grondslag. Zo kan niet in de bestreden beslissing gelezen worden dat *“Het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg stelt dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van de verzoekende partij”* noch *“Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is”* en al evenmin *“het volledige verhaal en haar vluchtmotieven [...] zijn bedrieglijk”*.

2.1.9. Met haar afsluitend theoretisch betoog inzake de motiveringsplicht toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beschikt.

2.1.10. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

De verzoekende partij licht het middel toe als volgt :

“De asielaanvraag van verzoeker werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Verzoeker mocht reeds een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Verzoeker heeft ernstige medische problemen waarvoor hij niet geholpen kan worden in Macedonië. Van zodra de vereiste medische attesten voorhanden zijn zal verzoeker een aanvraag op basis van artikel 9 ter indienen.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2.2. Een vierde middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. De verzoekende partij voert aan wat volgt :

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Macedonië.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Macedonië te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

*Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.
Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.
Verzoeker is tevens ernstig ziek en zal een aanvraag tot regularisatie indienen.
Dat dit middel dan ook gegrond is.”*

2.2.3. Het derde en het vierde middel worden samen beoordeeld.

2.2.3.1. In eerste instantie dient erop gewezen dat de verzoekende partij weliswaar de schending aanvoert van artikel 14 van het EVRM, maar daarover geen enkele uiteenzetting geeft. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.2.3.2. Voorts dient erop gewezen dat de verzoekende partij weliswaar stelt dat zij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, maar dit bevel maakt niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep. De thans bestreden beslissing draagt geen verwijderingsmaatregel in zich, zodat het in het kader van de huidige vordering de schending van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM niet dienstig kunnen worden aangebracht.

2.2.4. Het derde en vierde middel kunnen niet worden aangenomen.

2.3.1. De verzoekende partij voert in wat als een vijfde middel kan worden beschouwd het volgende aan:

“E Humanitaire gronden

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels reeds geruime in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

2.3.2. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan “*humanitaire gronden*” (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562), en de verzoekende partij toont niet aan dat daarover anders zou moeten worden gedacht. Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Overigens komt het ook de verwerende partij niet toe om, in het kader van de beoordeling van een asielaanvraag, rekening te houden met de integratie van de asielzoeker in het onthaalland.

2.3.3. Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS